

Ивайло Иванов

Магьосникът

Цилиндър, пелерина, гети, бастунче с лъвска глава... Рупърт приличаше на изгупана от прахта закачалка в някой старомоден театър. Да се появиш в такъв вид на публично място във времена, в които хората ходят на пикници чак до спътниците на Сатурн, че и по-далеч, бе меко казано признак на чудатост, ако не и на някоя по-сериозна диагноза. Рупърт все пак имаше късмет, че приближаваше Коледа и карнавалните костюми не правеха чак толкова дълбоко впечатление – особено в задимени, подземни барове, като този, в който той киснеше вече почти два часа и се наливаше като разкаял се анонимен алкохолик, невиджал бренди от младежките си години.

– Какъв ти е проблемът бе, готин? – раздуха по едно време пушеците около него момичето от бара – късоподстригана сладурана в символично облекло и домино на очите, докато му наливаше следващата чашка – Да не са те изритали от някой бал с маски?

Рупърт сви устни в неопределена физиономия. Всъщност се опита да се усмихне, но излезе не усмивка, а някаква гримаса на отчаян неудачник.

– Виж какво... – езикът му се подчиняваше все по-трудно – Как да ти кажа, девойче... Аз съм магьосник...

Звънкият ѝ смях заглуши дори бумтящата quadroуредба на подземиеото.

– Не, приятел – свали му тя цилиндъра и го поглади по прошарената коса. После го погледна със съчувствие – ти просто си пиян! Да ти повикам ли такси?

Той завъртя глава в знак на отрицание и докато пресушаваше на един дъх поредната доза лек за болни души, направи на момичето знак с ръка да му налее пак.

Не, Рупърт Свен действително не беше магьосник. Беше само един тридесет и три годишен, преждевременно състарен и много, много пиян фокусник. Той шракна с пръсти, протегна неуверена ръка към момичето, като по чудо успя да уцели правилната посока и да прокара пръсти зад ухото ѝ. Когато поднесе дланта си пред лицето ѝ, в нея лежеше яйце.

– Заповядай – произнесе Рупърт с артистично пренебрежение – можеш да си го изпържиш за вечеря.

Момичето изръкопляска възхитено:

– Ама ти наистина си магьосник! – ахна.

После продължи насмешливо:

– Дано да можеш да си омагьосаш и портфейла! Засега сметката ти

е цели два ранда и дванайсет цента... А фокуса и яйцето... Хайде, няма да се натискам за бакшиш...

Рупърт сякаш не я чу.

– А навън вали сняг... – замечтано произнесе той.

Това беше единственото истинско яйце от днешния реквизит на Рупърт. Останалите бяха пластмасови и кухи – тъкмо с тях се правеха триковете. Истинското яйце беше за финала на номера – когато някой трябваше да се увери, че няма шашми. За щастие, днес никой не му го поиска и то остана цяло.

Порфейлът... Рупърт тревожно попипа вътрешния джоб на фрака. Там – на сигурно място, увит в парче стар вестник, дремеше олющеният му, кожен портфейл, в който до кредитната карта, се спотайваше припряно сгънатата на четири синя банкнота от сто ранда. Основната част от днешния хонорар. Не бе никак малък, но Рупърт помнеше и по-добре платени представления. Някои негови познати бяха успявали да вземат и до триста. Успокояваше се, че идваше Коледа и се очакваха още сеанси.

Платиха му, както се плаща на проститутка – в брой. Управителят на старческият дом – някакъв противен, дебелонос евреин, сякаш искаше да му се подиграе – докато подаваше парите, с небрежен тон му бе обяснил, че е разгадал всичките фокуси на Рупърт – заекът беше в скритото под масичката чекмедже, двата гълъба – под мишниците на фрака, едното от трите стъкла, всъщност беше огледало, а бастунчето бе сгъваемо и удобно влизаше в ръкава в същия миг, в който фокусникът сръчно изваждаше оттам букет изкуствени цветя, който сам се разтваряше и създаваше илюзията, че бастунчето се е превърнало в цветя...

– Само дете си малко по-ловък в ръцете, момче – беше му казал той – иначе фокусите не са нищо особено...

Боли, страшно боли, когато един артист чуе такива думи... Впрочем, те бяха основната причина сега да седи на бар-плота срещу цяла дивизия бутилки с разноцветни етикети, строени в няколко редици, и да изпусне бройката на обърнатите чаши.

Добре, че дъртият скъперник предварително му бе превел по сметка петдесет ранда от договорените сто и петдесет за представлението. С половината от тях Рупърт плати разносните си за тока и водата, натрупани през последните пет месеца и техниците веднага дофтасаха, за ги пуснат отново. Поне за Коледа щеше да се наслаждава на тези придобивки на цивилизацията. За още два-три ранда купи заека, гълъбите, цветята, яйцето още няколко други предмети за реквизита си. Купи си и

един свестен костюм. Останалите пари все още бяха в сметката му – с тях щеше да изкара поне до средата на януари, даже щеше да има и за някакъв дребен подарък, с който да си се изненада сам за Коледа!

Да правиш фокуси пред старци... Е, това си имаше и добри страхи – те не търсят грешките на илюзиониста, ръкопляскат при всеки по-ефектен номер и се радват досущ като деца на сценичното облекло, на бляскавите пайети, с които бе обшита жилетката на Рупърт, на лъча светлина, осветяващ само белите му ръкавици, които ловко разбъркваха картите...

Разбира се, друго си е да изнасяш представление пред истински деца! Те поне вярват в магиите. Вярват, че кърпичката наистина се превръща в гълъб, вярват, че фокусникът наистина сваля главата си, а сабите наистина го пробождат, а той... той остава невредим! А пък доколкото и да се вдетини един старец, уморен от живота и видял и препатил какво ли не, никога няма да повярва в чудеса. Никога. Само това разваля блаженството на овациите...

Добре, че Рупърт беше ангажиран след няколко дни в един социален дом за безпризорни... Макар, че възнаграждението му от там щеше да бъде само осемдесет ранда – едно от най-ниските, които някога му бяха предлагани, Рупърт прие заради децата. Всъщност, би приел, даже и ако изобщо нямаше хонорар. Той отсега си представяше учудените им лица, усмивките и най-вече вярата... Онази вяра в добрите чудеса, която с течение на годините все избледнява, избледнява и накрая отлита завинаги и вчерашното дете се превръща в умислен, възрастен реалист, вярващ само на онова, което може да се види, докосне или купи. Възрастен, който винаги бърза, който винаги пресмята... като Рупърт... Само че, той беше от онази измираща категория възрастни, които упорито не щяха и не щяха да примирят с материалния свят, в който живееха, които въпреки собствения си фатализъм, по всякакъв начин искаха да убедят останалите, че има и друг свят... Но кой – този на приказките? На магиите? На възшебствата?...

Истинска магия... Не, няма истински магии! Магии никога не е имало и никога няма да има! Всички по-възрастни илюзионисти, които бе срещал през живота си, от които се беше учил, непрекъснато му го бяха повтаряли – магии няма, има ловкост на пръстите. Въпреки, че когато станеше дума за някой по-увъртан трик, до един охотно разправяха пред публиката си, че това не е фокус, не е илюзия – магия е... Ах, как им се искаше! Никой фокусник не вярва в магии, но всички се надяват те действително да съществуват. Някои овладяваха занаята по-бързо,

по-съвършено, често от тях излизаха велики илюзионисти, които могат да накарат цяла планета или огромен звездолет да се стопят в мрака на небитието, а сетне отново да се появят. Но Рупърт не успя да добие такава слава. Остана си обикновен, провинциален фокусник, който имаше ангажименти само по Коледа и сегиз-тогиз – по рождени дни на богаташки деца. Иначе – нищо. Просто съществуваше като някакъв реликт от осемнайсти – деветнайсти век, когато фокусниците са били на почит.

Магии няма. Никога не можа да преглътне това. Та нали именно те са смисълът на света на илюзиониста? Та нали всеки фокусник, през целия си живот иска само едно – поне веднъж да направи истинска магия. Магия, която да няма никакво научно или Бог знае какво друго обяснение. Просто магия. Вълшебство. Чудо.

Но какво ли можеше да се омагьоса? Да превърнеш пясъка на плажа в злато? Защо? Нали Господ го е създал именно като пясък – кой си ти, че да му търсиш грешките?

Или да направиш машина за пари, митичното сампо? Та нали веднага ще те окошарят?

Добре, де, хайде да не е за пари, нека да бъде машина за... за щастие! Да, ама какво, всъщност, е щастие? Ама, че тъпа идея – машина за щастие!... Брендито не върши ли същата работа?

Да летиш във въздуха? Хм, сред прелитащите флайъри няма да си чак толкова уникален...

Да се превърнеш в... дракон? За да те тикнат в някой зоопарк?

Да станеш невидим? Ха, и без това, кой ли го забелязваше?...

Да изчезнеш, да се превърнеш в нещо? Стигат ти и револвер с един патрон...

Магия... От дете Рупърт бе мечтал да направи поне една истинска магия. Поне една. Единствена. Дори и съвсем мъничка – стигаше му. За да убеди, дори и за миг, самия себе си в онова, в което искаше да вярват другите. Че има чудеса.

Но няма. Невъзможно е да победиш реалността...

Да, но той ненавиждаше тази реалност. Реалността, която отричаше него и другите като него. Реалност, в която той беше осъден завинаги да остане самотен, беден и неразбран. Коя жена ще се омъжи за човек, който не може да свърже двата края? Кой ще даде щедро възнаграждение на артист във века на космическите технологии? И кой щеше да му поярва за неща, в които не вярваше и самият той?

Не можеш да впечатлиш с ефекти с огледала хора, които още в училище добиват такива знания по оптика, каквито само допреди петдесетина години са били считани за академични. Не можеш да скриеш движенията на ръцете си от всевиждащите очи на електронните камери, с които е оборудвано почти всяко помещение – после, когато някой прегледа записа, няма начин да не разбере тайната на съответния номер. Не можеш да измамиш добре запознатия с топология, че му измъкваш ризата през самото само с помощта на вълшебна пръчка. Не можеш да си играеш на магьосник, ако... как го каза тази късоподстригана красавица... ако не можеш да си омагьосаш портфейла. Не можеш!...

На фокуси могат да се радват само децата. Само че, те нямат с какво да платят на илюзиониста. Вярно, ако зависеше от тях, сигурно биха струпали пред него всички приказни богатства, които е способно да сътвори невинното им въображение. Но дали едно дете може да повярва в онова, другото – че техният вълшебник, който сега пред тях изглежда толкова чаровен, толкова неземен и приказен, всъщност може би не е ял от два дни, дали ще може да повярва, че този старовремски костюм е единствената дреха в гардероба му, която изобщо става за нещо?... Дали едно дете може да надзърне там – зад театралната усмивка на своя фантастичен чародей, за да види цялата разруха на един живот, за който всички големи, в един глас биха заявили, че е пропилян?

Някои мислят, че децата на разбират от такива неща. И само Рупърт и другите като него бяха на друго мнение – разбират те... и още как! Виждат, децата, разрухата – та нали тъкмо затова после цял живот бягат от нея? Нали затова порастват? И затова стават инженери, лекари, адвокати, счетоводители, икономисти, изобретатели, затова яхват космически кораби и се втурват из безкрайния, леден Космос, за да търсят... какво? Може би машината за щастие?...

Та, нали именно затова... именно затова няма чудеса!...

Не, не можеше, не биваше да няма! Само след два дни Рупърт щеше да има сеанс пред децата в онзи социален дом. Най-желаната за всеки фокусник публика! Щеше да използва целия си опит, цялото си старание, цялото си майсторство, за да ги накара, поне за малко да забравят полугладното си съществуване, воднистата супа и износените дрехи, които им бе доставила дявол знае коя благотворителна фондация, и да се усмихнат така, както само едно дете може да се усмихва!... Какво по-велико чудо от това?!

Рупърт въздъхна и извади кредитната си карта. Момичето от бара я прокара през касовия апарат и му я подаде с очарователна усмивка.

– Такси? – попита тя отново.

Той само направи жест с ръка в знак на отрицание.

Такси – как не!... Ето, сега ще вземе куфара с магическите си джунджурии, ще наметне пелерината, ще пресече улицата, старайки се да не гледа към отрупаните с подаръци, бляскави витрини и ще тръгне през парка, на път към тясното си, студено апартаментче в крайния квартал...

Навън снегът продължаваше да вали. Рупърт погледна часовника си – „Господи, колко време съм клечал в бара!“, пооправи пелерината си и тръгна по тротоара с омекнали от алкохола крака.

– Чудо... – запотвря на себе си пияният фокусник – Чудо, чудо, чудо...

Беше се стъмнило, но в парка още играеха деца. Родителите им бяха насядали по набързо разчистените от снега пейки, унесени в нескончаеми разговори. Малчуганите се замеряха със снежни топки, някои правеха снежни човечи... И се смееха! Рупърт дори забави крачка. Какво приказно усещане! И в един миг си представи как стои на сцената, светлините, музиката, ръкоплясканията, хвърляните към него букети, пълните с възхитена почуда детски погледи и смеха... онзи смях.

– Чудо – не преставеше да мърмори под носа си Рупърт – чудо...

Смехът остана зад него. Той продължи напред по алеята, пхнал ръце в джобовите на пелерината, с комично килнат на една страна цилиндър.

Насред парка той се видя заобиколен от други деца, които внезапно, неизвестно откъде, бяха изникнали пред него. Само че тези деца не се смееха. Бяха облечени в дрипи, някои нямаха даже обувки, а носеха омотани около крачетата парцали. Всяко от тях държеше по една празна консервена кутия и с умолителен поглед я протягаше към него. Точно пред Рупърт бе застанало едно момиченце, може би на осем или девет години, което безмълвно го гледаше с простряна пред него шепа. Нямаше си дори консервена кутия като останалите.

Сърцето на Рупърт се сви от срам, защото той нищо не можеше да им даде. В себе си, освен куфара с реквизита, имаше само онази заветна синя банкнота, с която за нищо на света не би се разделил. Банкнотата, която днес му бяха подхвърлили с отвратително, високомерно презрение, но която му гарантиреше още близо половин година живот. Ами... ако можеше? Ах, ако можеше! На това дете – сто ранда, за другото – също, за всички, за всички... Само че банкнотата бе само една и бе само за него самия. Ех, ако сега можеше да се направи някакъв фокус,

някаква... магия! Но нали магии няма! Господи, къде ми е машината за щастие?...

Рупърт само сведе глава и отмина.

Но не бе изминал и десет крачки, когато зад него изведнъж се изви с учудено детско гласче:

– Ама... Това са... сто ранда! В ръката ми се появиха сто ранда!

Рупърт спря като попарен. Обърна се и трескаво се разрови за портфейла. Да, тук е – увит във вестник. Той не беше бъркал вътре, на ники-го нищо не беше давал... Господи, не беше! Нали? Не беше... но...но... банкнотата я нямаше! Но това бе абсолютно невъзможно, той не я бе вадил оттам... Той ей-сега щеше да се върне при децата, да им каже, че е станала някаква грешка, че тези пари са негови, че няма почти никакви други, че трябва да му ги върнат, че... че...

Пред него стоеше същото момиченце. Беше го настигнало с банкнотата в ръка. Сега очите му светеха в някаква невъобразима, слисана възхита. То плахо го подръпваше за пелерината и му говореше нещо, а думите й като че ли изведнъж прегърнаха разтреперения фокусник, грабнаха го на някакви вълшебни криле и го понесоха някъде далеч, далеч – сякаш в друг свят, в други измерения...

– Чичко... – шепнеше детето – Чичко, ти магьосник ли си?...

А сащисаният Рупърт стоеше пред нея, задъхан и разгърден, с портфейла в ръка, без да може да каже каквото и да е.

Нищо не каза Рупърт... Само леко кимна и театрално свали цилиндъра.

После нежно погали детето по бузката, обърна се и пое по алеята, на път за тясното си, студено апартаментче в крайния квартал, където го очакваше измислената вселена на истинските вълшебства, където прахът на времето е погребал спомена за детството, където в някой стар килер ръждява машината за щастие, все още чакаша своя откривател...

Снегът тихо затрупваше стъпките му.

КРАЙ

© 2002 Ивайло Иванов

Източник: Буквите

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1875>]